

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: S. U.,** zastoupen JUDr. Karlem Hruškou, advokátem, se sídlem Praha 4, Podolské nábřeží 250, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 293/2003 - 22 ze dne 27. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Karlu Hruškovi, **se** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 293/2003 - 22 ze dne 27. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 838/VL - 07 - P19 - 2002 ze dne 14. 3. 2003, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým byla vyslovena neexistence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud posoudil tuto právní věc v rozporu s právním řádem, že on shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů

v řízení o udělení azylu a že krajský soud posoudil věc v rozporu se zákonem o azylu, neboť mu v zemi jeho původu hrozí nebezpečí z politických důvodů. Na základě těchto skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl v zemi svého původu problémy se soukromými osobami, aniž se obrátil na příslušné orgány se žádostí o pomoc. Ekonomické potíže stěžovatele v zemi jeho původu a snaha o legalizaci pobytu též nejsou důvody azylově relevantními. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu správního řízení poukazoval na své potíže v zemi původu, které souvisely s tím, že po něm cizí osoby vymáhaly zaplacení peněz za údajnou ochranu. Stěžovatel spolu s otcem úspěšně podnikali, museli však podnikání ukončit poté, kdy se zvýšily daně a kdy sílily požadavky soukromých osob na placení za údajnou ochranu. V zemi původu se tedy stěžovatelovi dle jeho vyjádření učiněných v průběhu správního řízení nechce žít, školství je tam na nízké úrovni. Pro případ svého návratu vyjádřil stěžovatel obavy ze soukromých osob, kterým s otcem platili poplatky. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že důvody, o které stěžovatel svoji žádost o udělení azylu opíral, nejsou důvody azylově relevantními, a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že toto rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal, že při projednávání jeho žádosti o udělení azylu nebyl žalovaným zjištěn přesně a úplně skutkový stav věci, a proto byla i nesprávně posouzena jeho žádost. Důkazy, které si žalovaný v řízení opatřil, nebyly úplné, a žalovaný tedy porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád). Stěžovatel rovněž tvrdil, že se opakovaně obracel na policii, ta mu však nepomohla. Krajský soud stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 31. 5. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 10. 6. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud posuzoval s ohledem na uplatněné kasační důvody. Stěžovatel se v kasační stížnosti formálně dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., obsah kasační stížnosti však jejich uplatnění nenasvědčuje. Přesto však Nejvyšší správní soud přistoupil až na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti, kterou lze s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení podávanou z § 36 odst. 1 s. ř. s. považovat za zákonnou, a dovodil, že stěžovatel svými námitkami míří na nesprávné posouzení vad řízení před žalovaným ze strany krajského soudu, neboť pouze ty učinil předmětem přezkumu před krajským soudem. Tu jedinou byl totiž soud s ohledem na obsah kasační stížnosti povinen posuzovat (stěžovatel, jak shora uvedeno, mířil žalobou na rozsah dokazování a neúplné zjištění skutečného stavu věci, jak žalovanému ukládá správní řád), a tedy nynější tvrzení „pochybení“ ve vztahu ke krajskému soudu, proti jehož rozhodnutí může kasační stížnost výlučně směřovat, se může logicky týkat toliko toho přezkumu realizovaného krajským soudem, jenž byl determinován tímto rozsahem. Nejvyšší správní soud tedy shledává kasační stížnost přípustnou z kasačního důvodu podávaného z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, vědom si velkorysosti posouzení obsahu kasační stížnosti a tím i příznivosti pro stěžovatele, tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích takto uplatněného kasačního důvodu a vázán jeho rozsahem (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud posuzoval, zda krajský soud měl z důvodů uvedených v žalobě rozhodnutí žalovaného z procesních důvodů zrušit či nikoli. Pokud jde o rozsah dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný, pak podle § 34 správního řádu je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán, tedy žalovaný, podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků, v tomto případě tedy stěžovatele. V řízení o udělení azylu je nutně rozsah dokazování směřujícího ke zjištění skutečností souvisejících s důvodností žádosti o udělení azylu, tedy ke zjištění splnění podmínek, pro které by měl žadateli být azyl udělen, primárně determinován tvrzeními žadatele, jimiž poukazuje na svoji osobní situaci, v níž o udělení azylu žádá. Není povinností správního orgánu, tedy žalovaného, vyhledávat nad rámec uváděných důvodů další možné potíže žadatele o udělení azylu, tedy stěžovatele, pro které by mu také mohl být azyl udělen. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukázal na obavy ze soukromých osob, konkrétně neznámých mužů, kteří od něj a od jeho otce vymáhali tzv. výpalné, pokud stěžovatel pro případ svého návratu poukazoval toliko na obavy právě z těchto osob, přitom v řízení před žalovaným stěžovatel ani nepoukázal na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči němu byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, ani že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak již z těchto skutečností žalovaný mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelem uváděných nevyplynulo, že by mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Tvrdil-li stěžovatel v žalobě, že se na příslušné orgány v zemi svého původu marně obracel, a to dokonce opakovaně, pak toto tvrzení nekoresponduje s jeho vyjádřeními učiněnými v průběhu správního řízení, kde na žádné takové marné pokusy nepoukazoval, zemi svého původu opouštěl za situace, kdy měl za to, že „ČR je krásná země a je tady daleko zajímavěji než u nás (tj. v zemi jeho původu)“, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 1. 3. 2002 (odpověď na druhou otázku), a cestoval za otcem, který tady již žil, vydělával peníze a chtěl, aby se rodina za ním přestěhovala (odpověď na dvacátou devátou otázku v rámci shora uvedeného pohovoru), přitom v zemi stěžovatelova původu se těžce žije, i školní proces je na slabé úrovni, proto stěžovatel chtěl žít v České republice (odpověď na dvacátou osmou otázku v rámci shora uvedeného pohovoru). Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu nebo pro konstataci existence překážky vycestování potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvstala, neboť hmotněprávní závěry, jaké žalovaný učinil a jaké následně aproboval i krajský soud, bylo možno spolehlivě učinit již na základě skutečností žalovaným zjištěných. Nenavrhoval-li ani sám stěžovatel provedení důkazů, jak rovněž vyplývá z obsahu protokolu o shora uvedeném pohovoru, nečinil-li dokonce žádné procesní návrhy, nechtěl-li nic doplnit a nechtěl-li se k podkladu rozhodnutí vyjádřit ani se s ním seznámit, pak doplňovat dokazování ani z tohoto důvodu nebylo třeba. Z těchto důvodů tedy nebylo důvodu ke zrušení

rozhodnutí žalovaného krajským soudem pro stěžovatelem tvrzené vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutečného stavu věci a absenci dalšího dokazování.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 293/2003 - 46 ze dne 26. 8. 2004 byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokát JUDr. Karel Hruška. Z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by tento advokát jakýkoli úkon právní pomoci po svém ustanovení učinil. Ustanovený advokát požadoval přiznání odměny za jeden úkon právní pomoci spočívající v převzetí a v přípravě zastoupení, zároveň však uvedl, že ke kontaktu se stěžovatelem nedošlo. Nemohla se tedy uskutečnit porada s klientem. Náleží-li podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, odměna za úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem, pak ustanovenému advokátovi odměna za tento úkon nenáleží. Ustanoveným advokátem uváděné ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky se nepoužije pro absenci smlouvy o poskytnutí právních služeb. Z těchto důvodů soud nemohl odměnu ustanovenému zástupci přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu